

The image shows the interior of a severely damaged building. The walls and ceiling are made of dark, charred wood and are crumbling. Large pieces of wood and debris are scattered throughout the space. The lighting is dim, creating a somber and desolate atmosphere. The text "15 KILOMETERS/274 DAYS" is overlaid in the center in a white, serif font.

15 KILOMETERS/274
DAYS

15 кілометрів

15 я могла проїхати, щоб потрапити у Харків. Я проїхала 5454 кілометрів, щоб знову опинитися в Україні. Через п'ять країн, одна з яких росія я їхала, щоб повернутися на Батьківщину. А могла проїхати 15 кілометрів.

Пам'ятаю в перший день окупації я збрала рюкзак і хотіла йти пішки до Харкова. Тоді ще не розстрілювали і можна було прорватися у місто.

Я йшла по вулиці, невиходячи на шлях, бо там казали вже були блокпости. Сонце розтоплювало сніг, маленькі струмки бігли по чорній землі. Була десь 12 година ранку, перша колона військових проїхала о 6 ранку. Було затишся. Люди подумали, що це все, що вони проїхали. Але то була омана. Я майже вийшла з села, як почула гомін з шляху. Сунула колонна техніки. Я пішла подивитися. Цього разу - це вже їхала «росгвардія». На танках, вже не було «Z», а хизувався надпис - «росгвардія». Надія на те, що це не російські військові зникла. І почався розпач.

З окружної почали доноситися вибухи. Розв'язав я бій за Харків. Мені нічого не залишалося, як повернути додому. Я пройшла би 15 кілометрів за 4 години, проїхала б за 15 хвилин. Але вже було запізно.

\\

15 kilometers

I could walk 15 kilometers to reach Kharkiv, but it took me, 5454 kilometers to come back to Ukraine. I went through 5 countries, with Russia among them, to get back to my homeland. I could have walk 15 kilometers before the full-scale invasion.

I was walking down the side street, avoiding the central road with blockhouses. Snow was melting under the sun, small streams were running down the black soil. It was around noon. With the first column that had passed us at 6 am, it was a temporary lull. People had thought that everything was over, but it was an illusion. When I had almost left the village, I heard a noise coming from the road. Another column was coming. I went to look at it. That time it was the national guard of Russia. There were no Z letters on tanks, only a sign "rosgvardia". The last hope that these were not Russian soldiers had gone, and we sank into despair.

The sound of explosions started to come from a circular road. The fight for Kharkiv had begun. I had nothing left then to come back home. I would walk 15 kilometers in 4 hours, and I would drive it in 15 minutes, but it was too late.

274 дні

Саме стільки я не була у себе дома. Саме стільки я не бачила своїх рідних діда та бабу. Останнього разу, коли ми з ними бачились в наше подвір'я прилетіла бомба. Коли я повернулася додому вони не знали, що я приїду бо зв'язку на тій території досі немає. Бабуся довго плакала, побачивши мене... 274 дні, 5 країн і 5454 кілометри

\\

274 days

That's how long I haven't been at home. That's how long I haven't seen my grandparents. The last time we saw each other, a bomb flew into our yard. When I returned home, they did not know that I would come because there is still no communication in that area. Grandma cried for a long time when she saw me... 274 days, 5 countries and 5454 kilometers

MY CLASS TEACHER'S
HOUSE

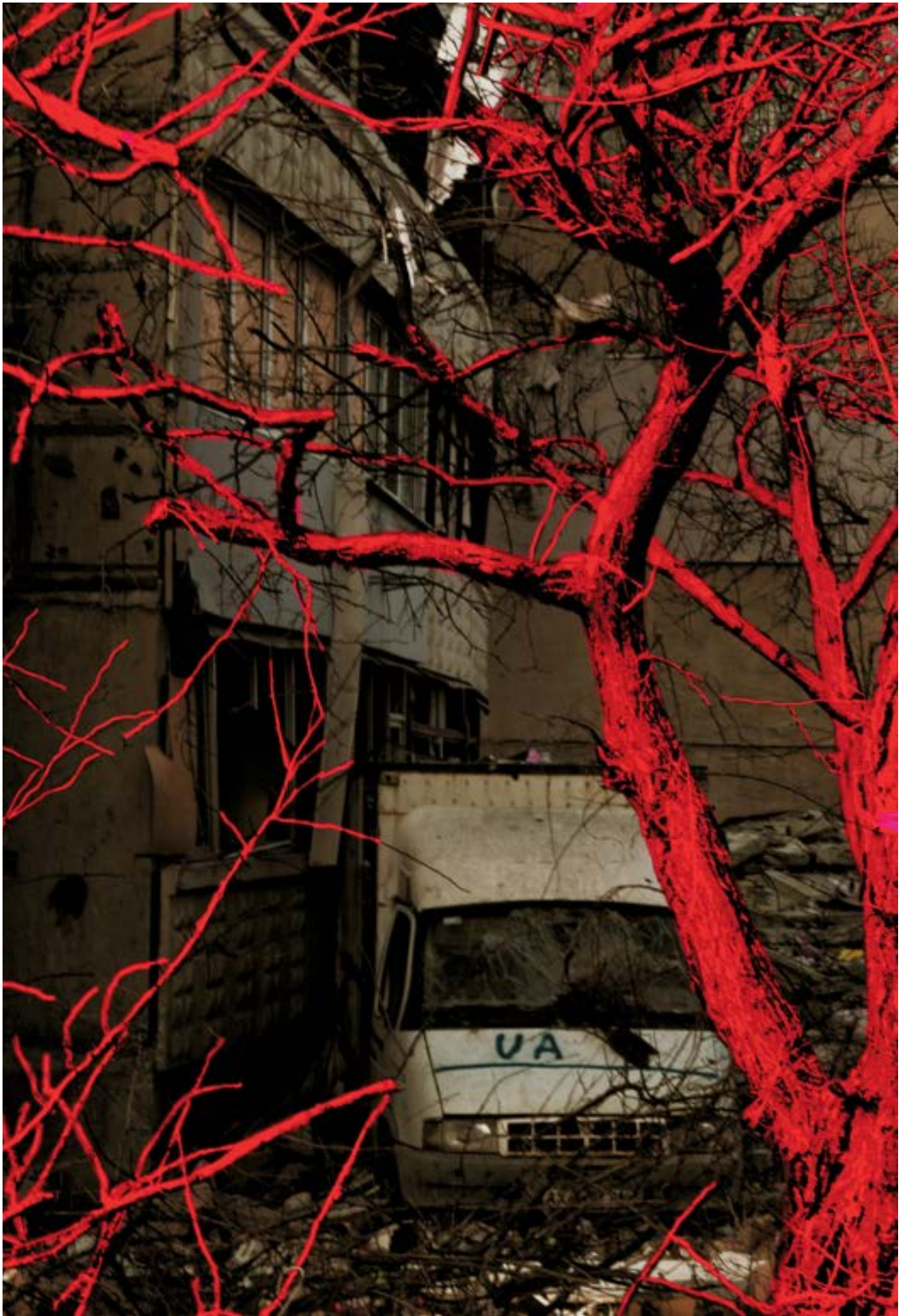

THE HOUSE IN WHICH I LIVED
FROM CHILDHOOD TO 12 YEARS
OLD

MY SCHOOL
FRIEND'S HOUSE

Більшу половину свого життя я прожила на Північній Салтівці. Я ходила тут у дитсадок, у школу їздила в академію з Северки, як ми її тоді називали. Це абсолютно автономний район в якому було все для комфортного життя. Раніше Північна Салтівка вміщала 600 тисяч мешканців і вона стрімко розвивалася: будувалися нові житлові комплекси, супермаркети, розвивалася інфраструктура. Нарешті Північна Салтівка почала позбуватися свого радянського минулого, здавалося що все потроху змінюється на краще, все потроху приходиться до якісного і зручного життя. Але росія вирішила нас врятувати...

Тепер на одному з найбільших в світі районів, жодного вцілілого будинку: де в будинку можна побачити лише вибиті вікна, а де дірка в стіні від нерозірваного снаряду, а де вирвані нутроші будинку висять назовні поскрипуючи своїм, обпаленим лахміттям.

Йдучи по пустим вулицям, тебе не полишає відчуття наче за тобою хтось стежить, то будинки дивляться на тебе своїми чорними обгорілими вікнами.

Вони пильнують... Щоб раптом ворог знову не зайшов у Харків, щоб раптом знову не було чути стрілецьку канонаду.

А між тим їхнє скалічене тіло стогне, роздувається від гниття, але вони стоять, чекають черги на відновлення, чекають поки хазяєва повернуться.

\\

I lived most of my life in Northern Saltivka. I went to kindergarten here, travelled daily to the art academy from Severka, as we called it then. This is a completely autonomous area that had everything for a comfortable life. Previously, Northern Saltivka had 600 thousand inhabitants and it was rapidly developing: new residential complexes, supermarkets, infrastructure were built. Finally, Northern Saltivka began to get rid of its Soviet past. It seemed that everything was gradually changing for the better; it was becoming a quality and comfortable life. But Russia decided to save us...

Now, in one of the largest districts in the world, there is not a single surviving house: you can see only broken windows, a hole in the wall from an unexploded shell, the torn out insides of the houses hanging outside and creaking with their burnt rags.

Walking along the empty streets, you can't help feeling as if someone is watching you. The houses look at you through their black burnt windows.

They are vigilant... to prevent the enemy from entering Kharkiv again, to prevent the sound of cannonade.

Meanwhile, their crippled bodies moan and swell from rotting, but they are standing, waiting for their turn to be restored, waiting for their owners to return.

MY HOUSE

A BOMB IN THE PLACE WHERE THERE
USED TO BE A GARDEN OF WHITE LILIES

Тільки в моє подвір'я влучило п'ять бомб

Five bombs hit my yard alone

Майже 90 процентів будинків в Черкських Тишках, в моєму рідному селі, мають пошкодження. На вулиці де промайнуло моє дитинство всі будинки понівечині. В кого лише вибиті вікна, а в кого залишилось згарище від будинка. Земля спаплюжена воронками від бомб, подекуди з воронок стирчать скилети снаряду, як живий доказ минулого вибуху. Земля наче зберігає це все, наче хоче щоб всі бачили, що тут коїлось. Щоб весь світ знав. Щоб ніхто ніколи не забув. Недивлячись на кричущу присутність війни: люди повертаються в домівки, більш того багато вже починають відновлювати свої домівки.

\\

Almost 90 percent of the houses in Cherktskyi Tyshki, my native village, are damaged. On the street where my childhood flashed by, all the houses are gone forever. Who has only broken windows, and who has a burnt-out house left. The ground is covered with funnels from bombs, in some places shell skeletons stick out from the funnels, as living proof of a past explosion. The earth seems to preserve it all, as if it wants everyone to see what was going on here. So that the whole world knows. So that no one ever forgets. Despite the glaring presence of war: people are returning to their homes, moreover, many are already starting to rebuild their homes.

A bomb in the place where there used to be a garden of white lilies

